

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania Z. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J.

o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 marca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 18 marca 2016 r., sygn. akt IV Ua (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od odwołującego się na rzecz pozwanego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 marca 2016 r., Sąd Okręgowy w K. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 9 stycznia 2015 r. oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. z dnia 10 października 2013 r., w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy Z. W. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy na skutek pogorszenia stanu zdrowia - w wysokości 20% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. W pozostałym zakresie apelacja Z. W. wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 18 marca 2016 r., został oddalona.

W sprawie ustalono, że w dniu 18 stycznia 2008 r., Z. W. uległ wypadkowi komunikacyjnemu, który został uznany za wypadek przy pracy. Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 7 listopada 2008 r., przyznano wnioskodawcy jednorazowe odszkodowanie w związku z trwałym uszczerbkiem na zdrowiu wynoszącym 15% spowodowanym zaistniałym wypadkiem przy pracy. Ustalenia powyższe Sąd pierwszej instancji dokonał na podstawie opinii biegłych z zakresu neurologii, ortopedii oraz psychiatrii z dnia 24 sierpnia 2008 r. Sąd Okręgowy uzupełnił postępowanie dowodowe o opinie biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii oraz z zakresu pulmonologii. Zdaniem biegłych, rozpoznane schorzenie psychiatryczne powoduje długotrwały uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy na poziomie 20%. Natomiast w opinii biegłego pulmonologa z dnia 30 września 2015 r., stwierdzone u wnioskodawcy schorzenie nie pozostaje w związku przyczynowo - skutkowym z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 18 stycznia 2008 r., chociaż wypadek spowodował istotne pogorszenie przebiegu tego wcześniej rozpoznanego schorzenia.

Sąd drugiej instancji w całości uwzględnił opinię biegłych (psychiatry i psychologa), którzy stwierdzili, że schorzenie psychiatryczne wnioskodawcy powstało w wyniku wypadku przy pracy, a pogorszenie stanu zdrowia z tego tytułu ocenili na 20%. Ponadto, Sąd drugiej instancji uwzględnił wnioski z opinii biegłego pulmonologa odnośnie istniejącego u wnioskodawcy schorzenia oraz jego pogorszenia na skutek wypadku przy pracy, a w szczególności stwierdzenia biegłego, że schorzenie to nie pozostaje w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym. Dotychczas wnioskodawca uzyskał jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy z przyczyn neurologiczno - ortopedycznych ocenionych w poprzednim postępowaniu na 15%. Natomiast obecne pogorszenie stanu zdrowia wnioskodawcy o 20 punktów procentowych nastąpiło z przyczyn psychiatrycznych.

Ubezpieczony Z. W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 18 marca 2016 r., zaskarżając go w części oddalającej jego apelację.

Skarga kasacyjna została oparta na zarzutach naruszenia prawa materialnego, tj. art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych

(jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1242), przez błędną wykładnię wskutek uznania, że brak jest możliwości przyjęcia zwiększenia długotrwałego uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonego w zakresie schorzenia pulmonologicznego. Zdaniem skarżącego, doszło do oczywistego naruszenia art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Mając powyższe na uwadze skarżący domagał się uchylenia zaskarżonego orzeczenia Sądu Okręgowego w K. w części, tj. w zakresie oddalającym apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Rejonowego w K. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenia zaskarżonego orzeczenia w części oddalającej apelację i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, a w razie przyjęcia do rozpoznania – jej oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie ma żadnych podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odesłanie do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Choć bowiem dla obu tych elementów skargi kasacyjnej argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2014 r., II PK 222/13, LEX nr 1647006; z dnia 20 stycznia 2014 r., II PK 228/13, LEX nr 1647009; z dnia 3

lutego 2014 r., I PK 242/13, LEX nr 1646081; z dnia 8 lipca 2014 r., I UK 65/14, LEX nr 1482343).

O ile do uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, aby jej podstawa była usprawiedliwiona, o tyle do jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo określeniem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., III PK 86/13, LEX nr 1644571 i orzeczenia tam powołane oraz postanowienie z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, LEX nr 1511117) – do czego *de facto* sprowadza się treść wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje jedna ze wskazanych w tym przepisie okoliczności (przyczyna kasacyjna). Natomiast w przedmiotowej sprawie, wniosek ujęty w skardze kasacyjnej nie został powiązany z żadną z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Skarżący nie wskazuje, czy jego zdaniem w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów, nieważność postępowania lub oczywista zasadność skargi kasacyjnej. Lektura wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w połączeniu z treścią zarzutów prowadzi do wniosku, że skarżący nie zarzuca nieważności postępowania. Treść wniosku zawarta została w stwierdzeniu, że „doszło do oczywistego naruszenia wskazanego w jej podstawie przepisu art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych”. Natomiast co do pozostałych podstaw skargi przewidzianych prawem, żadne bliższe określenie nie zostało dokonane. W przypadku gdy skarga kasacyjna nie zawiera żadnych tego rodzaju rozważań, do kompetencji Sądu Najwyższego nie należy precyzowanie, o którą z przesłanek przyjęcia skargi chodzi skarżącemu. Już zatem z tego względu skarga nie może zostać przyjęta.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2015 r., IV CSK 613/14, LEX nr 1678089). Nie jest bowiem możliwe, przy uzasadnianiu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, odwołanie się wprost do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie oraz sformułowanie wniosku o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie stanowią dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015 r., III PK 151/14, LEX nr 1678968).

Skarżący nie wykazał istnienia tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący, jako okoliczność uzasadniającą, wskazuje wyłącznie na naruszenie przepisów prawa materialnego wymienionych w ramach podstaw skargi kasacyjnej. W takim ujęciu, co zaznaczone zostało we wcześniejszych rozważaniach, dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie jest wystraczające odwołanie się do podstaw kasacyjnych i stwierdzenie, że „doszło do oczywistego naruszenia wskazanego w jej podstawie przepisów art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych”.

Odnosząc się zaś do zarzutu oczywistego naruszenia art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, należy zwrócić uwagę, że pogorszenie stanu zdrowia skutkujące zwiększeniem stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, aby uprawniało do zwiększenia jednorazowego odszkodowania, musi być następstwem wypadku przy pracy lub choroby zawodowej – innymi słowy – zdarzenia, w następstwie którego pierwotnie powstało prawo do jednorazowego odszkodowania. Nie wynika to co prawda wprost z przepisu, jednak wykładnia celowościowa, a także systemowa przemawia za tym, aby tylko takie pogorszenie stanu zdrowia kompensowane było podwyższeniem jednorazowego odszkodowania (por. S. Samol, [w:] D. E. Lach, S. Samol, K. Ślęzak, Ustawa o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy, Warszawa 2010, s. 134).

Suma powyższych uwag sprowadza się do tezy, że skarżący nie podołał obowiązkowi przekonania Sądu Najwyższego w kierunku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a o kosztach postępowania w oparciu o przepisy art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).